

Στήκετε καί κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 9 Δεκεμβρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Έτος ΙΒ'". Αριθ 275 Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ δρχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς πάντα τὸν Εὐλαβέστατον Κληρὸν καὶ τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ. Ο. Χ. τῆς Ἑλλάδος
Χάρις εἴη Ὡμεῖν καὶ ἔλεος παρὰ τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ
τῶν ἐλαχίστων εὐχὴ καὶ εὐλογία
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί. Χαίρετε ἐν Κυρίῳ

Διὰ τῆς παρούσης προαγόμεθα, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων ἡμῶν ὡς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ προσωρινῆς Διοικήσεως τοῦ κοινοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, ἵνα ὑπενθυμίσωμεν πρὸς πάντας τὰ ἱερὰ καθήκοντα τὰ ὁποῖα ἐπωμίσθημεν πάντες, ὡς Κληρὸς καὶ Λαός, διὰ τὴν φυλάξωμεν μετ' αὐτοθυσίας τὴν πίστιν τῶν Πατέρων ἡμῶν τὴν Ὀρθόδοξον, καὶ τὰς ἱερὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ἐθνικὰς παραδόσεις, μίᾳ ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ παλαιὸν ἐκκλησιαστικὸν ἑορτολόγιον, χάριν τῶν ὁποίων ἐδημιουργήθη καὶ ὑφίσταται ὁ ἱερὸς οὗτος ἀγών.

Καὶ πρῶτον ὀφείλομεν πάντες νὰ εἴμεθα ἀρρηκτικῶς ἠνωμένοι καὶ συνδεδεμένοι τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης, ὁμολογοῦντες ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ μεριζόμενοι εἰς φατρίας· καὶ πάντοτε μὲν, ἀλλὰ πολλῶ μᾶλλον κατὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν στερούμενοι καὶ Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεφαλῆς καὶ Ἑγείας, εὐρισκόμεθα ἐν πολῷ μεγαλειτέρῳ κινδύνῳ. Καὶ καθὼς ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου μέχρι τῆς ἐλεύσεως εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν κανονικῶν Ἀρχιερέων, ἤτοι ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον 12ετίαν διήλθομεν συνεργαζόμενοι ἐν ζηλευτῇ ἀρμονίᾳ καὶ ἀδελφωμένοι Κληρὸς καὶ Λαός, ὡς μία ψυχὴ εἰς χιλιάδας σωμάτων, ἄνευ παρεξηγήσεων καὶ ἐγωισμῶν, τοιουτοτρόπως καὶ σήμερον, ὅποτε στερούμεθα Ἀρχιερέως καὶ μέχρις οὗτο ὁ Κύριος ἐξαποστείλῃ εἰς τὸ Ποίμνιόν Του ἰὸν ἄξιον Ποιμένα, ὃς ἐπαναλάβωμεν τὸν πρῶ-

τον ἐκεῖνον ἱερὸν ἱῆλὸν καὶ τὴν ἰδίαν προθυμίαν, καὶ ὃς συνεργασθῶμεν μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης· διότι «ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχὺς» λέγει τὸ λόγιον· καὶ «πᾶσα Βασιλεία, πόλις, ἢ οἰκία μερισθεῖσα καθ' ἑαυτὴν, ἐρημοῦται» εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν (Ματθ. ΙΒ' 25). Καὶ ὁ Ἀπόστολος τοῦ δὲ μέγας Παῦλος γράφων πρὸς τοὺς Γαλάτας ἔλεγε: «εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε» (Ε' 15).

Δὲν γράφομεν ταῦτα κατὰ συνθήειαν, ἀλλ' ἀπὸ καθήκοντος καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ διαμαρτυρόμενοι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μας, καὶ ἀφήνομεν τοὺς ἀτακτοθντας καὶ ἀδιορθώτους εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν κρίσιν τῆς κοινωνίας καὶ εἰς τὴν ἀδέκαστον Ἱστορίαν, ἢ ὁποία θὰ στιγματίσῃ αὐτοὺς ὡς ἐχθροὺς καὶ προδότας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, καὶ ὡς μὴ λαβόντας κατὰ νοὸν τὸ «Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται» καὶ «φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος».

Ἄς προσπαθῇσωμεν πάντες νὰ τηρῶμεν τὴν ἀκρίβειαν τῆς Πίστεως καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γραμμὴν, τὴν ὁποῖαν ἐξ ἀρχῆς ἐχάραξεν ὁ ἱερὸς ἀγών ἡμῶν· διότι δὲν ἐξυπηρετεῖται οὗτος ἂν δὲν διακρινόμεθα ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτας, καὶ χωριζόμεθα εἰς αὐτοὺς προσωποληπτοῦντες καὶ ἐπικοινωνοῦντες πνευματικῶς, τελοῦντες εἰς αὐτοὺς Μυστήρια, πράγμα τὸ ὁποῖον κάλλιστα δύναται νὰ προσάψῃ εἰς ἡμᾶς τὴν μομφὴν τῆς χρηματολογίας καὶ ἀργυρολο-

γίας ἐπὶ μεγάλη βλάβῃ τοῦ κοινοῦ ἱεροῦ ἀγῶ-
νος, κατηγορουμένης ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης τῆς
ἱερᾶς ἡμῶν ἰδεολογίας. Διότι ποίαν ἰδέαν θά
σχηματίσωσι περὶ ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι βλέποντες
ἄλλους μὲν ἱερεῖς ἡμετέρους τελούντας Λει-
τουργίας, Εὐχέλαια, μνημόσυνα καὶ ἁγιασμοὺς
εἰς Νεοσημερολογίτας, καὶ ἄλλους φυλάσσοντας
τὴν ἀκρίβειαν τῶν Ἱερῶν Κανόνων, καὶ ἀπο-
φεύγοντας πᾶσαν πνευματικὴν ἐπαφὴν καὶ
πνευματικὴν ἐξυπηρέτησιν αὐτῶν; Λέγομεν καὶ
τονίζομεν ἐπαναλαμβάνοντες, ὅτι μόνον τὴν
πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν ἐμποδίζουν οἱ Κα-
νόνες τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι τὰς κοινωνικὰς
σχέσεις, αἱ ὁποῖαι οὐδαμῶθεν ἐμποδίζονται.

Δεύτερον. Ὑποχρεούμεθα πάντες καὶ ἐν
παντὶ καὶ πάντοτε ἵνα κηρύττωμεν καὶ διδά-
σκωμεν τοὺς πιστοὺς τὴν διαφορὰν μεταξὺ τοῦ
παλαιοῦ καὶ νέου ἡμερολογίου καὶ ὅτι αἱ ἐπὶ
τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Τραπεζοῦ τρεῖς
μεγάλαι Πανορθόδοξοι Σύνοδοι (1583, 1587,
1593) κατεδίκασαν ἀναθεματίσαντες τὸ Παπι-
κὸν ἡμερολόγιον καὶ πάντας τοὺς παραδεξομέ-
νους καὶ ἀκολουθήσαντας αὐτὸ ἐκκλησιαστικῶς.
Ἐπίσης ὀφείλομεν νὰ ἀναπτύσσωμεν τὴν
διαφορὰν μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμετέρας πα-
ρατάξεως καὶ τῆς παρατάξεως τῶν τῆς Μονῆς
Κεραττέας Ματθαϊκῶν καὶ τῶν ψευδαρχιερέ-
ων αὐτῶν, τῶν ὁποίων ἡ χειροτονία ὡς ἀντικαν-
νικὴ καὶ παράνομος, εἶναι ἄκυρος καὶ ἐπομένως
κατὰ πάντα ἀπαράδεκτος ὑφ' ἡμῶν καὶ τοῦτο
διὰ νὰ μὴ παραπλανῶνται οἱ Ἀδελφοί μας χρι-
στιανοὶ καὶ κατὰ συνέπειαν κολάζονται· *διότι
καὶ ὁ ἐν ἀγνοίᾳ ἁμαρτάνων «θαρῆσεται»* ὡς εἴ-
πεν ὁ Κύριος ἡμῶν εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιόν Του
(Λουκ. ΙΒ' 48).

Ἐξ Ἰσου πρὸς τὰ ἀνωτέρω πρέπει ὅλοι μας
νὰ κηρύττωμεν καὶ ἐναντίον ὅλων τῶν Προπα-
γανδῶν, αἱ ὁποῖαι κατατρώγουσι τὰς σάρκας
τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, καὶ ἐκ
τούτων ἀπειλεῖται αὐτὴ ἡ ἀγία Πίστις ἡμῶν ἡ
ποισθεῖσα διὰ ποταμῶν ἰδρώτων καὶ αἱμάτων
τῶν μακαρίων Προγόνων ἡμῶν. Καὶ αἱ τοιαῦται
προπαγάνδαι εἶναι ὁ Μασονισμός, ὁ Κομμουνι-
σμός, ὁ Χιλιασμός, ὁ Ὑλισμός, ὁ Παπισμός, ὁ
Προτεσταντισμός, ὁ Οὐνιτισμός καὶ ὁ Ἀθεϊ-
σμός, οἱ ὁποῖοι πάντες, ὡς ὄργανα τοῦ σατανᾶ
καὶ τοῦτον ἔχοντες πατέρα, συμφωνοῦσι, εἰς
τὸν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ἐκ-
κλησίας πόλεμον, βάλλοντες μετὰ μεγάλης μα-
νίας καὶ κακίας ἐναντίον ἡμῶν, ὑποστηριζόμε-
νοι ἐν πολλοῖς δυστυχῶς καὶ ὑπὸ τοῦ Κράτους,
κατ' ἀνοχήν τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας διωκού-
σης ἀγρίως μόνον ἡμᾶς τοὺς Παλαιοσημερολο-
γίτας. Πλὴν ἡμεῖς καυχώμενοι ἐπὶ τούτῳ δυνά-
μεθα νὰ λέγωμεν μετὰ τοῦ Ἁγίου Προφήτου
Ἡσαΐου *«Γινώτε ἔθνη καὶ ἡγεῖσθε, οὐ μεθ' ἡ-
μῶν ὁ Θεός»* καὶ μετὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύ-
λου εἰπόντος, ὅτι «τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξε-
λέξατο ὁ Θεός ἵνα καταισχύνη τὰ ἰσχυρὰ, καὶ
τὰ μὴ ὄντα ἵνα τὰ ὄντα, καταργήσῃ» (Α' Κορινθ.
Α' 27). Ὑπάρχουσιν ἔντυπα βιβλία καὶ φυλλά-
δια ἐναντίον ὅλων τῶν ἀνωτέρω αἰρέσεων καὶ

προπαγανδῶν, ἅς προμηθευθῇ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν
τῶν Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν ἐκ τῶν βιβλίων τού-
των, ἵνα ἐκ τοῦ ἀσφαλούς ἀντιμάχῃται ἐναν-
τίον τῶν ἐπιβούλων αὐτῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ
τοῦ Ἔθνους.

Ἐπὶ πλέον ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ Κληρικοὶ νὰ
προσέχωμεν εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὴν συμπερι-
φορὰν ἡμῶν ὥστε γενέσθαι ἡμᾶς τύπους τῷ
Ποιμνίῳ κατὰ τὸν Ἀπόστολον, καὶ «μὴ τιθέ-
ναι πρόσκομμα τοῖς ἀδελφοῖς εἰς σκάνδαλον»
ἀλλὰ τύποι καὶ ὑπογραμμοί, πρόθυμοι εἰς τὰ
καθήκοντα, πρᾶοι, ὑπομονητικοί, ἀφιλάργυροι,
καὶ μᾶλλον ἐλεήμονες, σῶφρονες, σοβαροὶ εἰς
τὰς ἐμφανίσεις, τὰς συζητήσεις καὶ ἐξομο-
λογήσεις, καὶ κατὰ πάντα τοιοῦτοι, ὥστε νὰ ἐ-
φαρμόζῃται καὶ εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου
ἡμῶν εἰπόντος πρὸς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους
Του *«Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου»* καὶ οὕτω
λαμπᾷ τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώ-
πων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δο-
ξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς»
(Ματθ. Ε' 15). Διότι τὴν ἀρετὴν καὶ καλωσύνην
ἡμῶν παρακολουθεῖ ὁ κόσμος ὁ ξένος καὶ ὁ ἡ-
μέτερος, καὶ ἐπομένως ἐκ τοῦ βίου ἡμῶν καὶ
τῆς πολιτείας εἴτε ὠφελεῖται, εἴτε βλάπτεται·
ἀκολουθῶς δὲ καὶ ὁ ἀγὼν ἡμῶν ἢ προχωρεῖ, ἢ
ὀπχωρεῖ.

Τρίτον, Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν σημερινῶν
ἀνθρώπων ἐξέφυγον τελείως τοῦ προορισμοῦ
τῶν καὶ βαδίζουν πρὸς τὴν ἀπώλειαν. Καὶ οἱ
μὲν θεωρούμενοι ὡς διανοούμενοι, καὶ οἱ ἡμι-
μαθεῖς, τὴν Εὐρώπην διερχόμενοι καὶ εἰς τὰ ση-
μερινὰ Πανεπιστήμια σπουδάζοντες, καὶ τὴν διε-
στρεβλωμένην ἐξέλιξιν θαυμάζοντες, ἔτι δὲ καὶ
τὰς διαφόρους θρησκείας τῆς γῆς μελετώντες,
ὡς δὴθεν ἐπιστήμονες, σκοιζεῖται τὸ πνεῦμα
αὐτῶν, καταντῶντες τελευταῖον εἰς τὴν ἀπι-
στίαν καὶ ἀθεΐαν καὶ καθιστώντες τὸν νοῦν αὐ-
τῶν καὶ τὴν καρδίαν σωστὴν βαθυλώνην. Οἱ δὲ
τῶν κατωτέρων τάξεων βλέποντες τοὺς θεω-
ρουμένους μεγάλους καὶ ἐπιστήμονας Κληρί-
κους καὶ Λαϊκοὺς ἀπιστοῦντας, καταπίπτουσι
καὶ οὗτοι εἰς τὸν αὐτὸν κρημνόν. Καὶ ἤδη βλέ-
πει κανεὶς μεγάλους, μικροὺς, πλουσίους, πτω-
χοὺς, ἐγγραμμάτους, ἀγραμμάτους, πάσης τά-
ξεως, φύλου καὶ ἡλικίας ἀνθρώπους, τρέχοντας
ἀλματωδῶς πρὸς τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν ἀπόλαυ-
σιν τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν, τῶν σαρκικῶν ἡδο-
νῶν, τοῦ πλούτου καὶ γενικῶς τοῦ μαμωνᾶ.

Δέκα ὀκτὼ εἶδη ἁμαρτημάτων ἀριθμεῖ ὁ Ἀ-
γιος Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν Β' πρὸς Τι-
μόθεον ἐπιστολὴν τοῦ (Κεφ. Γ' 1—4), ὅτι θὰ κυ-
ριεύσωσι τοὺς ἀνθρώπους τῆς τελευταίας ἐπο-
χῆς, λέγων «ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσον-
ται καιροὶ χαλεποί». Τὰς ἐσχάτας ταύτας ἡμέ-
ρας διερχόμεθα ἡμεῖς καὶ εἰς ἡμᾶς ἀρμόζει τὸ
«ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ» τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ *«Προσέχετε
ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ»* τοῦ Ἀποστό-
λου Παύλου (Πράξ. Κ' 28). Ὡς προσέχωμεν ὁ-
θεν εἰς τὴν ἀκριβὴ ἐκτέλεσιν πάντων τῶν καθη-
κόντων ἡμῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἅς διδάσκωμεν
καὶ εἰς τὸ πλήρωμα τῶν χριστιανῶν μας τὴν πι-

στήν τήρησιν πασδὼν τῶν Εὐαγγελικῶν ἐντολῶν καὶ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα κληθῶμεν καὶ ἡμεῖς «μεγάλοι» συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τοῦ Κυρίου εἰπόντος «ὁ ποιήσας καὶ διδάξας, μέγας κληθήσεται» (Ματθ. Ε' 19).

Τοῦτον τὸν ὄγκον τῆς μεγάλης ἀνθρωπίνης κακίας καὶ ἐκρύθμου ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως ἐκλήθημεν ἐκ Θεοῦ ἡμεῖς οἱ τηροῦντες τὰ πάτρια καὶ περιφρονητικῶς λεγόμενοι Παλαιοημερολόγιται ἵνα ἀντιμετωπισώμεν· διότι ὁλόκληρος ὁ ἄλλος Κληρος δυστυχῶς παρεσύρθη ἀκολουθήσας τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὸ κοσμοπολικὸν πνεῦμα, ὅχι τὸ χριστιανικόν· Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ συσπειρωθῶμεν καὶ ἐντεινώμεν τὰς δυνάμεις καὶ ἐνεργείας μας πάντες θυσιάζοντες συμφέροντα ἀτομικά, ἰδιοτελείας καὶ φιλοτιμίας, ἵνα φέρωμεν εἰς πέρας τὸ μέγα τοῦτο ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνελάβομεν.

Μὴ φοβούμεθα καὶ ἄμελῶμεν ὥς ὅτι εἴμεθα ὀλίγοι· διότι εἶπεν ὁ Χριστὸς «*Μὴ φοβοῦ τὸ μικρόν μου ποιμνιον, διὸ οὐκ ἠδδόκησεν ὁ Πατήρ μου δοῦναι τὴν Βασιλείαν Του*» (Λουκ. ΙΒ' 32). Ἄς λάβωμεν ὑπ' ὅψιν μας τοὺς ἥρωας τοῦ 1821. Μία δρᾶξ Ἑλλήνων πιστῶν χριστιανῶν, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν, κατετρόπωσαν μίαν τεραστίαν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν, ἐλευθερώσαντες τὸ τμήμα αὐτὸ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Καὶ ἡμεῖς τὸς Κληρὸς καὶ Λαὸς, ὁ παλαιοημερολογητικὸς, μὲ τὴν βοήθειαν καὶ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, μὲ τὰς εὐχὰς τῶν Ἁγίων Πατέρων, μὲ τὸν εἰρηνικὸν πόλεμον τοῦ κηρύγματος, μὲ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλήθειαν («*ὥς θανάτου ἀγωνισαὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σου*») λέγει καὶ ἡ Ἁγία μας Γραφή, θὰ κατανικήσωμεν ἀσφαλῶς τὴν Λερναίαν Ὕδραν, τὴν Μασσονίαν δηλαδὴ καὶ πάσας τὰς ἄλλας προπαγάνδας καὶ τὰς παραφυάδας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναθεματισμένον ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Συνόδων Φράγκικον νέον ἡμερολόγιον θὰ ἐξοστρακίσωμεν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ἐπανέλθῃ αὕτη εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸ τοῦ 1924 εἰρηνικὴν κατάστασιν, ἵνα πάντες ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζωμεν τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου Θεοῦ ἡμῶν. Ὡς ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν ἐκ τῶν σπουδαιότερων καθηκόντων ἡμῶν εἶναι καὶ ἡ διάδοσις τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» διὰ μέσου τῆς ὁποίας διαδίδεται ἡ ἱερὰ ἰδεολογία καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος ἡμῶν, καθὼς καὶ ἡ διὰ παντὸς τρόπου οικονομικὴ ἐνίσχυσις αὐτοῦ ἀντιμετωπίζοντος πολλὰς καὶ μεγάλας δυσχερείας, τὰς ὁποίας ἐπιφορτίζεται μόνον τὸ Κέντρον. Δίκαιον ὅθεν καὶ ἀπάντα λόγον εἶναι ὅπως καὶ οἱ μακρὰν αὐτοῦ ὄντες συναντιλαμβάνονται ἐφ' ὅσον ὁ ἀγὼν εἶναι κοινὸς καὶ ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς καὶ αὐτοῦ σκοποῦ πάντες ἀγωνιζόμεθα.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος † Ἀρχ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΑΣ

Ὁ Γραμμ. † Ἀρχ. ΧΡΥΣΟΣΤ. ΚΙΟΥΣΗΣ

ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

Μοναχὸς τις ἦν ἐν σκήτει, ὑπείκων Πατρὶ ἐπὶ χρόνους τινάς. Οὗτος φθόνῳ τοῦ μισοκάλου δαίμονος, τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν, ἐξῆλθε, χωρὶς αἰτίας τινὸς ἐπιβλαβοῦς, ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ γέροντος, καταφρονήσας καὶ τοῦ ἐπιτιμίου, διὰ τὴν τῆς ὑπακοῆς ἀθέτησιν. Κατελθὼν δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ πόλει, ἐκρατήθη παρὰ τοῦ ἐκεῖσε Ἀρχοντος, ἀποδυθεὶς καὶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα ὡς κατεπαίγοντος αὐτὸν θῦσαι τοῖς εἰδώλοις. Ὡς δὲ οὐδόλως εἶχε τοῦτον καταπειθῇ, βουνεύροις μὲν τοῦτον ἐτυπεν ἀφειδῶς· εἶθ' οὕτω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ξίφει ἀποτιμηθῆναι προσέταξεν. Ὅν καὶ λαβόντες οἱ παριστάμενοι, ἀπένεμον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ σῶμα ἔξω τῆς πόλεως ρίψαντες τοῖς κυσὶ. Τοῦτον φιλόχριστοί τινες, νυκτὸς καταλαβούσης, ἀνελάβοντο καὶ μύροις καὶ ὀθονίοις εἰλίσσαντες, ἔθεντο γλωσσοκόμφ, καὶ ἀπέθεντο ὡς Μάρτυρα ἐν τῷ τοῦ Ναοῦ Θυσιαστηρίῳ.

Ἐπιτελουμένης οὖν τῆς Θείας Μυσταγωγίας καὶ τοῦ Διακόνου ἀναβοῶντος τὸ «Ὅσοι κατηχούμενοι προέλθετε, οἱ κατηχούμενοι προέλθετε» πάντων ὁρῶντων, αὐτομάτως τὸ γλωσσοκόμον ἐξήρχετο, ἄνευ ἀνθρωπίνης χειρὸς καὶ ἔμεινεν ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας ἄχρι τῆς ἀπολύσεως· καὶ πάλιν αὐτομάτως εἰσερχόμενον ἵστατο ἐν ᾧ προετυπώθη τόπος ἵστασθαι.

Τοῦτο γινόμενον ἐξέπληττε τοὺς ὁρῶντας. Ὁ περ ἀναμαθὼν καὶ τις τῶν εὐδιακρίτων, ἐδεήθη τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου, καὶ ταχεῖαν τὴν λύσιν ἐδέξατο. Ἀγγελος γὰρ ἐπιστάς, φησὶ πρὸς αὐτόν. «Τὶ ἐκθαμβὸς γέγονας ἐπὶ τῷ γεγενημένῳ; οὐκ ἔλαβον οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, ὡς οἶσθα, ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν; καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν οἱ καθεξῆς μαθηταὶ τούτων; Οὗτος οὖν ὁ τὸ αἷμα αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ ἐκχέας ἀδελφός, καὶ ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ μὴ συγχωρούμενος κεῖσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, ὑπὸ Ἀγγέλου διώκεται ἄχρι τοῦ Νάρθηκος. Τοῦ δαΐνος γὰρ τοῦ συνασκητοῦ σου τῆς ὑπακοῆς ἐκπεσὼν, ὡς μαθητῆς αὐτοῦ γεγονώς, καὶ εὐλόγως δεσμευθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς μὲν Μάρτυς, τὸν στέφανον ἔλαβεν· ὡς δὲ τὸν δεσμὸν ἔχων, οὐ συγχωρεῖται ἔνδον κεῖσθαι, τῆς Προσφορᾶς τελουμένης, εἰ μὴ ὁ δῆσας λύσῃ αὐτόν».

Ταῦτα μεμαθηκώς, ὁ Θεὸς Πρεσβύτες λαβὼν τὴν ράβδον ἀπῆλθε πρὸς τὸν Ἀσκητὴν· καὶ ἐξυφάνας αὐτῷ τὸ πᾶν τῆς ἱστορίας, συγκατέλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, καὶ τὸν ναόν, ἐν ᾧ τὸ λείψανον ἐναπέκειτο τοῦ Μάρτυρος, καταλαβόντες, καὶ τὴν θήκην παρανοίξαντες τοῦ Μάρτυρος, τὴν συγχώρησιν ὁμοῦ ἐποιήσαντο· καὶ τοῦτον κατασπασάμενοι, ἔστησαν εἰς δοξολογίαν· καὶ τῆς Θείας Μυσταγωγίας τελεσεύσης, μεμένηκεν ὁ Μάρτυς ἀσάλευτος ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ κείμενος ἔκτοτε καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

Υποθύνων Ὑλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 88

Ἡ ΕΚ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΩΦΕΛΕΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀναχωρήσας ὁ καλὸς Θεόφιλος καὶ βαδίζων πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐπαρχοῦ, συνήντησε καθ' ὁδὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἔνθα ἐτελεῖτο Λειτουργία, καὶ καθ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἀνεγίνωσκον τὸν Ἀπόστολον καὶ ἐνθυμήθεις τὴν ἐντολὴν καὶ παραγγελίαν τοῦ πατρὸς του, ἐσηλθεν εἰς τὸν Ναὸν καὶ παρέμεινε μέχρι τῆς ἀπολύσεως. Ἡ δὲ κακότητος Ἀρχόντισσα μετὰ τοῦ κακοτροπικοῦ ἐνόχου δούλου, βλέποντες βραδύνοντα τὸν Ἐπαρχον ἵνα ἀποστείλῃ εἰς αὐτοὺς τὴν κεκομμένην κεφαλὴν τοῦ ἀθώου καὶ ἀνευθύνου, ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Ἀρχοντα ἵνα αὐτὸς ὁ ἔνοχος μεταβῇ πρὸς τὸν Ἐπαρχον καὶ μεταφέρῃ τὴν κεφαλὴν. Ὅθεν λαβὼν τὴν ἄδειαν, ἔσπευσεν. Ἀλλὰ τί συνέβη; *Φαβερὰ ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ!* Καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἀθὼος Θεόφιλος εὗρίσκετο εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ἔφθασεν ὁ υπεύθυνος δούλος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐπαρχοῦ· ἔτοιμος δὲ ὢν ὁ δῆμιος καὶ γνωρίζας τὸν εἰσελθόντα ὡς δούλον τοῦ Πατρικίου Κωνσταντίνου, καὶ νομίζων τοῦτον εἶναι τὸν ἀναμενόμενον, εὐθὺς καὶ διὰ μιᾶς ἀπέκοψε διὰ τῆς σπάθης τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὴν ὁποῖαν ἀπέθεσεν εἰς κιβώτιον σφραγίσας τοῦτο καλῶς.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ Θεία Λειτουργία, ἐξηλθε τοῦ Ναοῦ καὶ ὁ καλὸς Θεόφιλος μεταβάς καθ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπαρχοῦ, τὸν ὁποῖον καὶ ἔχαιρέτησεν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του· οἱ δὲ ὑπηρεταὶ ἔδωσαν αὐτῷ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀποτιμηθέντος, βουλωμένην ἐντὸς τοῦ κιβωτιδίου, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ γνωρίξῃ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ. Καὶ ταύτην παραλαβὼν ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἀρχοντος, ὁ ὁποῖος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πάντες—πρὸ παντὸς δὲ ἡ συνοφάντρια μοιχαλὶς—ιδόντες ἐπιστρέψαντα σώων τὸν ἀποσταλέντα δι' ἀποκεφάλισιν, ἐθαύμασαν. Καὶ ἐρωτήσαντες: Τί ἐβάστα, ἀπεκρίθη οὗτος, «*ὅτι μοῦ ἔδωκεν ὁ Ἐπαρχος. Δὲν ἠξέυρω ὅμως τί ἔχει μέσα*»· ἔτσι ἐσφραγισμένον μοῦ τὸ ἔδωκεν ὁ Ἐπαρχος».

Ἀνοίξαντες ἐκεῖνοι τὸ κιβωτίδιον καὶ ἰδόντες ἐντὸς αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ μοιχοῦ, ἐξεπλάγησαν καὶ ἔφριξαν· πρὸ παντὸς ἄλλου δὲ ἔφριξεν ἡ ἔνοχος μοιχαλὶς, ἡ ὁποία ἔμεινε καὶ ἀλαλος ἐπὶ ὥραν πολλήν. Ἀφοῦ ὅμως συνῆλθεν αὕτη καὶ φοβηθεῖσα τὴν δικαίαν κρίσιν τοῦ Θεοῦ μήπως πάθῃ καὶ αὕτῃ τὰ ὅμοια, ἔκλαυσεν ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ὁμολόγησε παρηγορία τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀνομίαν τῆς λέγουσα: «*Ἀληθῶς «οὐκ ἔστι κρυπτὸν ὃ οὐ φανερόν γενήσεται»* κατὰ τὴν τοῦ Κυρίου φωνήν. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἔνοχος· διότι ἐπὶ τρεῖς καὶ ἥμισυ ἔτη ἔκαμνα τὴν ἁμαρτίαν μετὰ τὸν φονευθέντα δούλον, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίξῃ ὁ σύζυγός μου· οὗτος δὲ ὁ νέος εἶναι ἀθὼος ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν αὐτὴν καὶ ὅλος ἀδίκως ἐκατηγόρησα συνοφαντήσασα αὐτὸν ἢ ταλαίπωρος. Ὅθεν παρακαλῶ συγχωρήσατέ με διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπόσχομαι ἐνώπιον αὐτοῦ νὰ μὴ πταίσω πλέον ἀπὸ σήμερον».

Ταῦτα ἀκούσαντες ἐξέστησαν καὶ ἔφριξαν πάντες δοξάσαντες τὸν φιλόανθρωπον Κύριον, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε παραβλέπει τὸν ποιοῦντα τὸ θέλημα αὐτοῦ.

Ὁ δὲ Πατρικίος Κωνσταντῖνος ἠρώτησε τὸν νέον διὰ τὰ εἶπη πάντα τὰ καθ' αὐτόν, δηλαδὴ τὴν ζωὴν του καὶ τὰς ἀρετὰς του. Καὶ ὁ νέος ἐδιηγῆθη καταλεπτῶς τὴν εὐγενῆ καταγωγὴν του, τὴν προτέραν πλουσίαν κατὰστασιν τοῦ πατρὸς του καὶ τὴν ἐσχάτην πτωχείαν αὐτοῦ, καὶ πῶς ἐνεκα ταύτης καὶ ἵνα συντηρηθῇ εἰς τὰ γρηταιεῖα ὁ πατήρ του, καὶ χρεὶν τῆς πρὸς αὐτὸν ὑπακοῆς, ἐδέχθη ἵνα πωληθῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς του ὡς σκλάβος, καὶ πῶς ὁ πατήρ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν παραγγελίαν καὶ ἐντολὴν ἵνα πηγαίῃ πάντοτε εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν καὶ νὰ παραμένῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μέχρι τέλους τῆς Λειτουργίας ὥστε νὰ λαμβάνῃ τὸ Ἀντίδωρον ἐκ χειρὸς τοῦ Ἱερέως καὶ νὰ ἀκούῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ τὸ «*Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐπὶ σὲ*» κ.λ.π.

Ταῦτα πάντα ἀκούσας ὁ Ἀρχὼν Κωνσταντῖνος ὁ Πατρικίος ἠγάπησεν ἐπὶ περισσώτερον τὸν εὐγενέστατον ἐκεῖνον νέον Θεόφιλον καὶ προσέλαβεν αὐτὸν ὃμι πλέον ὡς δούλον, ἀλλ' ὡς υἱόν του γνήσιον· ἀλλὰ καὶ κληρονόμον τέλειον κατέστησεν αὐτὸν ὅλης τῆς μεγάλης περιουσίας του· οὕτω δὲ ἔζησεν ὁ νέος εἰς τὸ ἔξης εὖσεβῶς, ἐναρξάς καὶ με ὅλας τὰς κατὰ κόσμον ἀναπαύσεις χρεὶν τῆς ὑπακοῆς, τὴν ὁποῖαν ἐδειξε πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ διὰ τὰ φυλάξῃ τὴν ἐντολὴν αὐτοῦ ὥστε νὰ μὴ λείπῃ ποτε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἵνα μὴ ἐξέρχεται αὐτῆς πρὸς τῆς τελείας ἀπολύσεως.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἱστορικοῦ διηγήματος δύο τιὰ διδασκόμεθα ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί: Πρῶτον, ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν πᾶσαν ἁμαρτίαν γενικῶς καὶ ἰδιαιτέρως τὴν συνοφαντίαν· διότι ὁ Θεὸς εἶναι Θεὸς ἐκδικήσεων, κατὰ τὸν Προφήτην Δαβὶδ, καὶ ποιεῖ τὴν ἐκδίκησιν ἐν τάξει τῶν συνοφαντουμένων. Καὶ δεύτερον, ὅτι πρέπει νὰ πηγαίνομεν πάντοτε—τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς μεγάλας ἑορτὰς ἀπαραιτήτως—εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἵνα ἀκούωμεν τὴν ἱερὰν Ἀκολουθίαν καὶ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν παραμένοντες μέχρι τέλους αὐτῆς. Διότι ἡ Ἐκκλησία συμβολίζει τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε. Καὶ καθὼς τότε ὅσοι εὐρέθησαν ἔξω τῆς κιβωτοῦ ἐπνίγησαν ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ κατακλυσμοῦ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὅσοι εὗρισκονται ἔξω καὶ μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας πνίγονται ὑπὸ τῶν ὑδάτων τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς ἁμαρτίας· οἱ δὲ φεύγοντες ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν πρὸ τοῦ τέλους τῆς Θεῖας Λειτουργίας καὶ τῆς τελείας ἀπολύσεως, ἐντὸς ἀπολύτως μεγάλης ἀνάγκης, αὐτοὶ ὁμοιάζουσι κατὰ πάντα μετὰ τὸν προδότην Ἰούδαν, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, πρὸ τοῦ τέλους αὐτοῦ, καὶ ἐξεληθὼν μετέβη πρὸς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους εἰς τοὺς ὁποίους ἐπρόδωσε τὸν Χριστὸν ὁ ἀχάριστος. Ἰοῦδαι λοιπὸν ὅσοι δὲν πηγαίνουν τελείως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὅσοι ἀναχωροῦν ἐξ αὐτῆς πρὸς τῆς τελείας ἀπολύσεως. (Ἀκολουθεῖ)

Παρακλήσεις

Παρακαλοῦμεν τοὺς δριμύνητας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ διαφόρων πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα δριμύνης, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιτάγας καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσιν ὀπισθεὶν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

«Πρωτειαὶ μορφαὶ

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ

«Μεμεηταὶ μου γίνεσθε»

(ΚΚαὺλος)

Ἡ εἰς ἄλλην στήλην τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» δημοσιεύσεις τῆς «Σηλητευτικῆς κατὰ Λατίνων ἐπιστολῆς» τοῦ Εὐγένιου Βουλγάρεως, ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν τοῦ παρόντος σημειώματος περὶ τοῦ ἐξόχου τούτου ἀνδρός. Ἡ σκιαγράφησις ὅμως αὕτη δὲν ἀπαγορεύεται μόνον ἀπὸ μίαν συναίσθησιν χρέους πρὸς τὸν γίγαντα αὐτὸν τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ πλέον οὐ, ἀλλὰ ἐκπηγάζει ἀπὸ μίαν βαθυτέραν ἀναγκαιότητα τὴν ἀναγκαιότητα νὰ ἴδωμεν, ἐπὶ τέλους, οἷ ἢ ἔλλειψις ἠθικῶν καὶ διανοητικῶν ἀνιστημάτων εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἔχει τὴν αἰτίαν τῆς εἰς τὴν ἀποκοπὴν μας ἀπὸ ὅλα τὰ ὑψηλὰ καὶ τὰ Θεῖα.

Οἱ περὶ πολλὰ ἄλλα τυρβάζοντες κατὰ συνθήκην καὶ κακὴν μίτρην ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται, οἵτινες τὰ μόνα ποὺ παραμελοῦν εἶναι τὰ ἐκκλησιαστικά, πολὺ ὀλιγον πατοῦν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκείνου εἰς τὸ ὁποῖον ἔδει νὰ στηρίζουν τὴν ἀποστολήν των.

«Πάντες ἐξέκλιναν καὶ ἠχρηώθησαν» ἀπὸ προφύτου ἕως ἱερέως πνιτοῦ ὑπάρχει ἐντὸς τῶν χριλέων τὸ ψεῖδος.

Ἡ ἐποχὴ μας ἔχει θέσει εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν πᾶσαν συνείδησιν. Οἱ ὀλιγόπιστοι κάμπτονται, οἱ δειλοὶ προσφέρουν γῆν καὶ ὕδωρ εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, καὶ ἡ Ὁρθοδοξία λυμνίζεται ἀπὸ ἱεροσυλοὺς καὶ τυμβωρύχους.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ, δὲν ὑπάρχει φύλαξ διὰ νὰ κλείσῃ τὴν πύλας τοῦ φρουρίου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκίστην νύκτα εἰσορροῦν τρομίται καὶ ἀσπάλακες. Καὶ τὸ σπουδαιότερον, οἱ τεταγμένοι ὡς φύλκες, ὡς ὑπερασπισταὶ καὶ Κυναίγυροι, προδίδουν, καὶ προδίδουν εἰς τοὺς ὀχρισμένους ἐχθροὺς μας τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἄν ἀφελῆς τις θεωρήσῃ ὑπερβολὴν τὴν ἐκφρασὴν τὸν διαβεβαιούμεν καὶ πάλιν οἱ γύρω ἀπὸ τὴν πολιορκίαν αὐτὴν ἔχουν ριφθῇ πολλὰ σκοτεινὰ δυνάμεις καὶ οἱ ἐκεῖνα ποὺ βλέπουν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος εἶναι πολλοστημόριον τῶν συντελουμένων. Ἄς μὴ σπεύσῃ λοιπὸν νὰ ἀγανακτήσῃ διὰ τὸν ἐντονον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Ἄς μὴ σπεύσῃ νὰ φράξῃ μὲ τὴν λέξιν «προδοσία». Εἶναι ἡ λέξις ποὺ ἀποδίδει καὶ χαρακτηρίζει τὴν πρᾶξιν των.

Τὸ γεγονός ἄλλωστε οἱ καὶ δὲν πηγαίνει καλὰ συνάγεται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι, ὅπως ἐγράψαμεν ἐν ἀρχῇ, ὑπάρχει παντελὴς ἔλλειψις ἐκκλησιαστικῶν ἀναστημάτων. Καὶ πῶς νὰ ὑπάρχουν ἀναστήματα ὅταν τὸ μεγαλεῖον ἀποκτᾶται ἀπὸ τὴν ἐπιτέλεισιν μεγάλων ἔργων; Ὅσους νομίζει οἱ δύνανται νὰ κανηθῇ διὰ τὰς υπηρεσίας του πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν (πλὴν τοῦ διωγμοῦ τῶν παλαιοημερολογιτῶν /...) ὡς παρουσιασθῇ.

Πόση ἀπόστασις χωρίζει τοὺς σημερινοὺς ἀπὸ τοὺς ἀνδρας τοῦ παρελθόντος θὰ φανῇ εὐθὺς ἀμέσως. Ἀκούσατε. Ὁ Εὐγένιος Βουλγάρης ἐγεννήθη εἰς Κέρκυραν τὴν 11ην Αὐγούστου 1716. Ὁ πατὴρ του ἑλέγετο Πέτρος καὶ ἦτο Ζακύνθιος, εἶχε δὲ καταφύγει εἰς Κέρκυραν φεύγων τοὺς διωγμοὺς

τῶν Τούρκων. Τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἔλαβεν ἐκεῖ καὶ κατόπιν μετέβη εἰς Ἄρταν ὅπου σχολάρχης ἦτο ὁ σοφὸς διδάσκαλος Α. Παλλίδας. Ἦναγκάσθη ὅμως νὰ φύγῃ διὰ τὰ Ἰωάννινα φοβούμενος τὴν ὀργὴν τοῦ Μητροπολίτου Ἄρτης ἐναντίον τοῦ ὁποίου εἶχε συντάξῃ πρὸς τὸν Πατριάρχην ἀναφορὰν ἱερέως τινός, ὅστις εἶχε τιμωρηθῇ ἀδίκως. Εἰς τὰ Ἰωάννινα ἐχειροτονήθη διάκονος καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Εὐγένιος, διότι τὸ κοσμικόν του ἦτο Ἐλευθέριος. Ἀπὸ ἐδῶ μὲ τὴν ὑποστήριξιν, πλουσίων ἐμπόρων ἐστάλη ὑπότροφος εἰς τὸ Παντάβιον τῆς Ἰταλίας δι' εὐρυτέρας σπουδὰς. Ἐκεῖ διεκρίθη εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς ἀλλὰ εἰς τὸ κήρυγμα περισσότερον.

Οἱ πλούσιοι ἀδελφοὶ Μαροῦτσαι τόσον ἐνεθουσιάζοντο ἀπὸ τὴν φλόγα τοῦ νέου ἱεροκήρυκος, ὥστε τὸν ἀπέστειλαν ὡς διευθυντὴν τῆς Μαροῦτσαίας Σχολῆς τῆς πατρίδος των. Ἡ κακία ὅμως τὸν κατεδίωξε καὶ ἐκεῖ. Συναντήσας πολλὰς ἀντιδράσεις ἔφυγε διὰ τὴν Κοζάνην ὅπου ἱδρυσεν ἰδιὴν του σχολήν. Τόση ἦτο ἡ φήμη του καὶ μὲ τοιοῦτον ρυθμὸν ἠῤῥανεν, ὥστε εἰς ἡλικίαν 37 ἐτῶν ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριλλος ΣΤ' ὁ Καρακάλος νὰ διορίσῃ αὐτὸν σχολάρχην τῆς πρὸ ὀλίγου ἱδρυθείσης Ἀθωνιάδος Σχολῆς. Ὁ Εὐγένιος παρέλαβεν αὐτὴν μὲ εἰκοσάδα μαθητῶν. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὁ ἀριθμὸς εἶχε δεκαπλασιασθῇ. Τόσος ἦτο ὁ ἔρως πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν θεῖαν σοφίαν τὴν ὁποίαν ἐνέπνεεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του! Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Καρακάλος εἶχεν ἐκθρονισθῇ καὶ ἐξορισθῇ εἰς τὸ Ἄγ' Ὄρος. Ἡ δὲ στάσις του διὰ τὸν τέως προστατευόμενον του εἶχεν ἀλλάξει. Αἱ πλεκτάναι καὶ αἱ ῥαδιουργίαι τοῦ τελευταίου ἠνάγκασαν τὸν Εὐγένιον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν σχολαρχίαν τῆς Ἀθωνιάδος καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν μονὴν τῶν Ἰβήρων. Τὸ 1758 ἔφυγε διὰ τὴν Θεσσαλονίκην ὅπου παρέμενεν ἐπὶ τι διάστημα ἐφηρησυχάζων.

(συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖκται τοῖχου καὶ τσέλης 1958 πλούσιοι εἰς πρωτότυπον θρησκευτικὴν ὕλην ἐκτυπωθέντες, διατίθενται ἐκ τῶν Γραφείων ἡμῶν πρὸς 7 δραχμὰς μὲν ἕκαστος οἱ τοῦ τοῖχου, καὶ πρὸς 2 δραχμὰς οἱ τῆς τσέλης· λόγῳ δὲ τοῦ ὅτι ἐξετυπώθη περιορισμένος ἀριθμὸς ἡμεροδεκτικῶν εἰδοποιῶνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅπως προμηθευθῶσιν ἐγκαίρως τὴν ἀναγκαίουσαν αὐτοῖς ποσότητα ἐξ ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ· δέον νὰ ἀπευθύνηται πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερχοῦριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33 ΑΘΗΝΑΣ

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΟΛΙΓΗ ΠΡΟΣΟΧΗ

Ὁ ἐκ Κύπρου Μοναχὸς Ὁσιώτατος Ἰωάννης Παπαλεόντιος ἀπελαθεὶς ἐκ τῆς Κύπρου ὑπὸ τῶν Ἀγγλων ἔνεκα τῶν ὁρθοδόξων καὶ ἐθνομιστικῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων καὶ φρονημάτων, κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, βέβαιος ὢν, ὅτι θὰ εὕρῃ ἐνταῦθα ἐν πᾶσι τὴν ἐλευθερίαν πολιτευομένην. Πλὴν βλέπων καὶ ἐνταῦθα τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως περιοριζομένην καὶ στραγγαλιζομένην, καὶ μίαν μεγάλην μερίδα τοῦ ὁρθοδόξου χριστιανικοῦ λαοῦ τελοῦσαν ὑπὸ διωγμὸν, καὶ μάλιστα σκληρὸν τοιοῦτον, ἐξ αἰτίας τῆς Ἐσθολογικῆς μεταρρυθμίσεως, ἀπῆλθεν πρὸς τὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκκλησίας μακροσκελεστάτην ἐπιστολὴν, ἀναλύων τοὺς ὁποίους ἐγκυμονεῖ κινδύνους διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Παποκεντρικοῦ Ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ὁποῖον ἔγκλημα διαπράττεται καταδιωκομένων τῶν ἀθῶων ὁρθοδόξων χριστιανῶν τῶν ἀποκαλουμένων «Παλαιοημερολογιτῶν» Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, καθ' ἣν στιγμήν θὰ ἔπρεπε νὰ περιθάλπονται, ἐφ' ὅσον εἶναι αὐταπόδεικτον, ὅτι οὗτοι ἀποτελοῦσι στελέχη ὑγιᾶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους.

Καὶ ἐπιλέγει ὁ καλὸς Μοναχὸς: «Καταδιώκοντες τοὺς Παλαιοημερολογίτας καὶ καταπιέζοντες τὴν θρησκευτικὴν αὐτῶν συνείδησιν, δὲν εὐρίσκεσθε ὁμοιοὶ μὲ τὸν τύραννον καὶ δῆμιον τῆς Κύπρου Χάρντιγκ; Νομίζω ὅτι οὐδεμία, ὑπάρχει διαφορὰ ἐν προκειμένῳ. Διότι ἡκεῖνος μὲν, ὁ Χάρντιγκ, ἔλα κατακρατίστη τῆς Κύπρου διὰ τῆς βίας καὶ τῆς ἐξουσίας, θύει καὶ ἀπολύει, δολοφονεῖ, ἀπαγχονίζει καὶ ἐξορίζει ἀθώους, ὡς καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Μακάριον μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Ὑμεῖς δὲ μετέρχεσθε τὰ ἴδια περίπου μέτρα ἵνα καταπιέξητε τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ζητούντων ἵνα λατρεύωσι τὸν Θεὸν καὶ νὰ τελῶσι τὰς δοτὰς ὅπως ἐτέλουν αὐτὰς οἱ Πατέρες καὶ οἱ Πάπποι αὐτῶν, καὶ ὅλη ἡ ἀπ' ἄκρων ἕως ἄκρων τῆς Οἰκουμένης Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀπὸ συστάσεώς της μέχρι τοῦ ἔτους 1924.»

Καὶ συνεχίζει ὁ Ὁσιώτατος Μοναχὸς ἐπιλέγων μετὰ πόνου ψυχῆς: «Πῶς; καὶ μὲ ποῖον σθένος; θὰ κατηγορήσωμεν τοὺς στραγγαλιστὰς τῆς ἐλευθερίας τῶν Κυπρίων Ἀγγλους, ὅταν ἐν αὐτῇ τῇ ἐλευθερίᾳ Ἑλλάδι περιορίζεται εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία; Καὶ δὲν θὰ εἴπῃ μὲν κάθε δίκαιον λόγον, ὡς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ὁ Χάρντιγκ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀγανακτομένους διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν Κυπρίων «*Κυττάξατε τὰ δικὰ σας χάλια καὶ θεραπεύσατε δαυτούς*»;

Πόσον δίκαιον ἔχει γράφων ταῦτα ὁ εὐσεβὴς Μοναχὸς! διότι συνέβη εἰς αὐτὸν τὸ τῆς παροιμίας, «οἱ τῆς αἰθάλης καὶ τῆς ἀρετῆς ἐκκλίνοντες, τῷ πυρὶ συναπτόσθαι καὶ τὸ λέναι». Φεύγων οὖτος τὴν σωματικὴν δουλείαν τῆς Κύπρου, περιέπεσαν εἰς τὴν πνευματικὴν δουλείαν τὴν αἰχμαλωτίζουσαν τὴν ψυχὴν ὅση δὲ ἡ μεταξὺ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος διαφορὰ γνωρίζουσι πάντες οἱ καὶ ἄκρω δακτύλῳ γενοσάμενοι Ἐκκλησιαστικῆς Παιδείσεως.

Ἡ ΣΤΗΛΙΤΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΤΑ ΛΑΤΙΝΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πότε ἡ Ἐκκλησία τῶν Χριστιανῶν, ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν Ἀποστόλων ἕως εἰς ἡμᾶς, μετεχειρίσθη εἰς τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας σάλπιγγας ἐλατὰς καὶ κεραιάς, καὶ κινύρας, καὶ κιθάρας, καὶ αὐλοὺς, καὶ τύμπανα, καὶ πᾶν εἶδος μουσικῶν ὁργάνων; Πότε ἡ Ἐκκλησία τῶν Χριστιανῶν εἰσήνεγκεν εἰς τοὺς θεοὺς ὕμνους τῆς τοῦς μουσικοὺς καὶ εὐνοῦχους καὶ ὑποκριτὰς τῆς σκηνῆς διὰ νὰ ὑμνολογῶσι τὸν Θεὸν μὲ τὰ θεατρικά, ἡδονικά, ἀκόλαστα καὶ αἰσχροτάτα ἔσματα; Καὶ ὅμως αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) κατέστησαν τοὺς ναοὺς τῶν μὲ αὐτὰ τὰ ἀκόλαστα πραγματικά θέατρα.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μὲ θαυμαστὴν πρόνοιαν καὶ οἰκονομίαν ἀνῶθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς διέταξεν ὅτι νὰ εἶναι χωριστὸν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τὸ γυναικεῖον εἰς τοὺς Ναοὺς, διὰ νὰ ἐμποδίζηται τὸ σκάνδαλον καὶ ἡ ἀταξία τοῦ ἀκολουθεῖ εἰς τὰς τῶν ἀορένων καὶ θηλέων κατὰ τὸ αὐτὸ συνελεύσεις; καὶ αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) ὡς ἐπίτηδες εἰς ὅλα τὰ παρ' ἡμῖν καλὰ γενναίως ἀντιφρόμενοι, ἠθέτησαν καὶ τὴν τάξιν αὐτῆν, καὶ κλησιάζουσι καὶ ἐν καιρῷ τῆς προσευχῆς πολλὰ σμὰ εἰς τὸ πῦρ τὰ στυπεῖα τὰ εὐκατάφλεκτα. Μετάβητε μετὰ λογισμῶν συντόμως καὶ εἰς τὰ ἐπιλοιπα.

Ἀπαράιτητοι Νόμοι τῆς Ἐκκλησίας ἀπαγορεύουσι τὸ κλίνειν γόνυ ἐν Κυριακῇ, καὶ αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) γονατίζουν. Ἀπαγορεύουσιν, οἱ Νόμοι τῆς Ἐκκλησίας, νηστεῖν τὸ Σάββατον, καὶ αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) νηστεύουσιν. Ἀπαγορεύουσιν, οἱ Νόμοι τῆς Ἐκκλησίας, τὸ καταλύειν Τετράδα καὶ Παρασκευὴν, καὶ αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) καταλύουσιν. Ἀπαγορεύουσιν, οἱ Νόμοι τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἐσθλεῖν αἶμα, καὶ πνικτὰ, καὶ ἀνάθαρτα, καὶ αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) τὰ τρώγουσιν. Ἀπαγορεύουσιν, οἱ Νόμοι τῆς Ἐκκλησίας, τὸ συνάπτειν εἰς γάμου κοινωνίαν τοὺς ἢ κατὰ σαρκικὴν συγγένειαν, ἢ κατὰ πνευματικὴν οἰκειομένους, καὶ αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) τοὺς συνάπτουσιν. Ἀπαγορεύουσιν, οἱ Νόμοι τῆς Ἐκκλησίας, τὸ προσέρχεσθαι εἰς τὴν Θείαν Μετάληψιν τοὺς εἰς δεινὰ ἁμαρτήματα παραπεσόντας, καὶ αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) τοὺς μεταλαμβάνουσιν.

Ὁ Χριστὸς παρήγγειλε νὰ μεταλαμβάνωσιν οἱ πιστοὶ καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ καὶ τοῦ αἵματος, εἰπὼν «Λάβετε, φάγετε» καὶ «Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες». Καὶ αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) αἵματος εἰς τοὺς λαϊκοὺς δὲν μεταδίδουσι.

Καὶ διὰ νὰ μὴν ἀφήσουν οὐδὲ τὸ κεφαλαιῶδες καὶ ἀναγκαϊότατον μυστήριον εἰς σωτηρίαν ἀμετακίνητον καὶ ἀπαρασάλευτον, λέγω τὸ Βάπτισμα, μὲ ὅλον ὅπου οἱ Ἀπόστολοι, αἱ Σύνοδοι, οἱ Πατέρες ὅλοι φωνάζουσι διδάσκοντες νὰ βαπτίζωνται οἱ πιστοὶ ἐν τρισὶ καταβάσεσιν, αὐτοὶ (οἱ Παπισταὶ) μόνον ψιλῶς ραντίζουν, καὶ οὕτως χρίουσιν εὐθὺς τὸν ραντίζόμενον, ἀλλ' ἀμελοῦντες τὸ χρίσμα, ἀμελοῦσι τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ Πνεύματος ἐπιφοίτησιν καὶ οὕτω ραντίζουν μόνον ἐν ψιλῷ ὕδατι, καὶ οὐχὶ ἐν Πνεύματι βαπτίζουσιν. Ἀλλ' οὕτως πρέπει νὰ εἴπῃ τις βάπτισμα ἐκεῖνο ὅπου μὴ ἔχον τὰ συστατικὰ τοῦ

βαπτίσματος, οὕτε σημαίνουν τὴν τριήμερον τοῦ Σωτῆρος τοφὴν καὶ ἀνάστασιν, ἀνάγκη εἶναι νὰ μὴ ἔχη οὐδὲ τοῦ καθαρτικοῦ τῶν ψυχῶν λουτροῦ τὴν τελειότητα καὶ τὴν δύναμιν.

Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἐξαριθμήσῃ ἀκριβῶς ὅλα; ἄλλ' ὥς τὸσον καὶ ἀπὸ αὐτὰ ὁ καθένας συμπεραίνει πόσον τὸ πνεῦμα τῆς καινοτομίας καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ τοὺς δολίους τοὺς κατετύφλωσεν.

(Συνεχίζεται)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς τὰ προηγούμενα ἐξεθέσαμεν τὴν συστηματικὴν προσπάθειαν νὰ καταργήσωσι τὸν μοναχικὸν βίον καὶ νὰ προπαγανδίσωσι τὰ προτεσταντικὰ καὶ παπικὰ αἰρετικὰ φρονήματα καὶ διὰ πρὸς τοῦτο ἐχρησιμοποίησαν κατ' ἀρχὴν τὴν μετάφρασιν τῆς Ἀγ. Γραφῆς καὶ τὴν κυκλοφορίαν αἰρετικῶν φυλλαδίων.

Εἰς τὸ σημερινὸν σημεῖωμά μας, θὰ ἐκθέσωμεν τὴν κάθεδον ξένων θρησκευτικῶν προπαγανδιστῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Σχετικὴν πληροφορίαν μᾶς διέσωσεν ὁ Μακρυγιάννης εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του, λέγων διὰ τὸ 1843 ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς συνάντησιν τοῦ Στρατηγοῦ Μακρυγιάννη, κατὰ σύστασιν τοῦ Κωλέττη, ἀπὸ τὸ Παρίσι κάποιοι παπικὸς προπαγανδιστῆς, ὀνόματι Marquis Raoul de Malherbe, τὸν ὁποῖον ὁ Μακρυγιάννης ὀνομάζει Μαλέρμπη. Αὐτὸς λοιπὸν, ὅστις ἦτο ἀπόστολος τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας εἶπεν εἰς τὸν Μακρυγιάννην:

«Μοῦ λέγει, ἔνα θὰ σὰς βλάψῃ ἐσὰς, τὸ κεφάλαιον τῆς θρησκείας, ὁποῦ εἶναι αὐτήν ἡ ἰδέα σ' ἐσὰς πολὺ τυπωμένη». Ἐν συνεχείᾳ δὲ λέγει ὁ ἐνδοξος στρατηγὸς «Αὐτὸς ἦρθε ὡς κατηχητής. Πῆγε εἰς τίς ἐπαρχίας κι' ἄρχισε πάλαι τὴν κατήχησίν σου καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τίς ἐφημερίδες» (Τόμος Β' σελ. 124, 125).

Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ διαπίστωσις τοῦ Μακρυγιάννη διὰ τὰς κινήσεις τῶν ξένων αὐτῶν προπαγανδιστῶν ᾗνόνουν οἱ πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖοι «θέλουν νὰ τὴν ξανασκλαώσουν» δηλαδὴ πνευματικῶς εἰς τοὺς ξένους προπαγανδιστάς.

Διὰ τὴν δρᾶσιν ξένων προπαγανδιστῶν μᾶς ἀποκαλύπτει ἀρκετὰ καὶ ὁ Κων)νος Οἰκονόμου ὁ ἐξ Οἰκονόμων εἰς τὰ σωζόμενα αὐτοῦ ἐκκλησιαστικὰ συγγράματα. Οὕτω λέγει σχετικῶς «Τότε δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (1827) ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ οἱ λεγόμενοι ἰδίως ἱεραπόστολοι Βιβλικῆς τινος Ἐταιρείας, Πρῶτος δὲ τούτων ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγιναν Ἀρτλεὺς τις καλούμενος, εἰδήμων τῆς Ἑλληνικῆς, ὅστις μισθώσας οἰκίαν ἀπεδέχετο τοὺς ὑπὸ φιλομαθείας προσερχομένους, καὶ ἐλάλει πρὸς αὐτοὺς τὸν εὐαγγελικὸν λόγον μετὰ ζήλου!

Εἰς δὲ τὰς οἰκιακὰς συναναστροφὰς διέσπειρεν ἥπιως, λόγου πάρεργον, καὶ τινὰς νοθεύσας καθ' ὧν ἔλεγε καταχρήσεων τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, πορνεύων καὶ στοιχειώδη τινὰ διδάγματα τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ δοξασιῶν.

Συγχρόνως μετὰ τοῦ Ἀρτλεῦ, ἡ καὶ τούτου κατόπιν μετὰ μικρὸν ἀνεφάνησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἱεραπόστολοι, συνιστώντες δαπάναις ἰδίαις σχολεῖα κατὰ τόπους ἀλληλοδιδασκτικὰ παιδῶν τε ὁρρέων καὶ κορασίων, καὶ διδάσκοντες ἀμιοθὶ τὰ πτωχὰ τῶν Ἑλλήνων παιδία, καὶ βιβλία διανέμοντες ἀφθόνως καὶ δωρεάν, τὰ πλεῖστα πραγματευόμενα περὶ χριστιανικῆς πίστεως ἐπὶ τὸ προτεσταντικώτερον. (Τόμος Β' σελ. 48, 49).

Δυστυχῶς τὴν καταστρεπτικὴν αὐτὴν δρᾶσιν τῶν ξένων προπαγανδιστῶν ὑπεβοήθουν καὶ μερικοὶ Ἕλληνες πολιτικοὶ περιφρονοῦντες τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων, καὶ μερικοὶ λόγιοι χριστιανοὶ Ἕλληνες, μολυνθέντες ἀπὸ τὰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν σπουδὰς των. Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν συμπίπτει ἡ δρᾶσις τοῦ Θ. Καίρη καὶ Θεοκ. Φαρμακίδου, περὶ ὧν ἐκτενέστερον εἰς τὸ ἐπόμενον.

(Συνεχίζεται)

ΔΩΡΕΑΙ

Ἐπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος

Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐν Παιανίᾳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Νικολάου Πατρὸς Ἀκάμιος προσέφερεν ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος **χιλίας (1000) δραχμὰς**, δηλώσας, διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ ἀγῶνος ἀνὰ **δραχμὰς 300**.

Ἐπίσης ὁ Τυπογράφος κ. Γεώργιος Σερμπίνης—εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τοῦ ὁποῖου ἐκτυπῶνται «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»—χάριν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐξετύπωσε **ΔΩΡΕΑΝ** μίαν ἐκδοσιν τῆς «Φωνῆς», δωρεὰ ἰσοδυναμοῦσα πρὸς **δραχμὰς 1.100**.

Ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας πρὸς τοὺς ἀνωτέρω εὐλαβεῖς δωρητάς, καθὼς καὶ πρὸς ὅλους ὁσους ἀνωνύμως ἀπέστειλαν καὶ ἀποστέλλουσι βοηθήματα ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος, εὐχόμενοι ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀποδώσῃ αὐτοῖς χιλιπλασίονα ἔν τε τῇ παρουσίᾳ καὶ τῇ μελλούσῃ ζωῇ.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Σήμερον Κυριακὴν 9 Δεκεμβρίου πάνηγυρίζει, ὁ παρὰ τὸ τέρμα Βοτανικοῦ δισηπόζτατος Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίων Τριῶν Παρθένων τιμώμενος καὶ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἀγίας Ἀννης, Μητρός τῆς Θεοτόκου.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὅθεν, νὰ παραυρεθῶσι καὶ συνερτάσῳσι, δύνανται νὰ μεταβῶσι διὰ τῶν αὐτοκινήτων. 1) Ἱπποκράτους—Βοτανικοῦ, 2) Ὁμονοίας—Βοτανικοῦ καὶ 3) Ὁμονοίας—Ρούφ. Θὰ καταβῶσι δὲ εἰς τὸ τέρμα τῶν αὐτοκινήτων.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΛΗΣΜΟΝΟΥΝΤΑΙ

Βόλος, Νοέμβριος 1957

Εἰς τὸ βαθύ γῆρας τῶν 87 ἐτῶν, ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον μία ἀκόμη ἐνάντεος καὶ θεοσεβῆς ψυχὴ, ὁ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΟΥΡΓΙΑΣ. Ὁ μακάριος υἱὸς ἀδελφός, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐπαράτου ἐκτολογικῆς μεταρρυθμίσεως, ἔθεσεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς μέλος τοῦ Δ. Σ. τοῦ Παραρτήματος ἡμῶν, ἐργάσθη μετὰ ζήλου καὶ αὐτοθυσίας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων, φθάσας μέχρι τοῦ Δικαστηριακοῦ ἐδωλίου, ἵνα καὶ ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ, διὰ Χριστὸν, κατηγορουμένου, ἐλέγξῃ, ὡς ὁμολογητῆς, τὴν καινοτομίαν καὶ τὴν κακοδοξίαν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς τῆς ἀγάπης, τῆς εὐσεβείας, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀνεξικακίας, ἐγαλλόχησε καὶ ἐπαίδευσεν τὰ προφίλῃ του τέκνα, τὰ ὁποῖα, κύκλῳ ἱσταμένα τοῦ νεκρικοῦ φερέτρου, πενθοῦντα καὶ λυπούμενα δὲ τὴν ἐπὶ γῆς στέρτην τοῦ σεβασμίου γέροντος, ἐδόξαζον τὸν Θεόν, διὰ τοιοῦτον πατρός καὶ ἀκαμάτου ἐργάτου τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἡξιώθησαν νὰ εἶναι πιστὰ τέκνα.

Κληρὸς καὶ λαὸς τοῦ Παραρτήματος Βόλου, εὐχὰς καὶ δεήσεις τῷ Κυρίῳ ἀναπέμπουσιν, ὅπως τὴν ψυχὴν τοῦ μεταστάντος ἀδελφοῦ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, τάξῃ μετὰ δικαίων, εἰς δὲ τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν αὐτοῦ, σόζυγον καὶ τέκνα, ἀνωθεν ἐνσταλάξῃ βάλαμον παρηγορίας.

Δ. Μ.

Πολύτεμα βεδλίαι

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΥ

Ὁ Ὁσιολογιώτατος Ὑγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Κρονίτζης, Ἀιτικῆς, κ. Βέκτωρ προσέθεσε καὶ ἄλλον ἄθλον εἰς τὴν φράϊαν ἐκδοτικῆν του προσπάθειαν. Ἐξέδωκεν εἰς πολυτελέστατον τόμον τὸν Συναξαριστὴν Πεντηκοσταρίου, καταπλουτίσας αὐτὸν μετὰ ψυχαφελείας καὶ ἀνεκδότους λόγους Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Διὰ τοῦ τόμου αὐτοῦ συμπληροῦται ἡ σειρὰ τῶν Συναξαριστῶν καὶ ἐξασφαλίζεται μία πλουσία πηγὴ εὐσεβῶν μελετῶν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς.

Συχαίρομεν τὴν ἀδελφότητα τοῦ Π. Βίκτωρος καὶ εὐχόμεθα αὐτῇ πλουσίαν δρᾶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας.

Δ. Μ.

ΤΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν (Νίκης 33) ἐγένετο ἡ ἑναρξίς τῶν μαθημάτων τῆς Πατροπαράδοτου Ἐκκλησιαστικῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς. Μετὰ προηγηθεῖσαν προσευχὴν προσεφώνησε τὸ διδάσκων καὶ τὸ διδασκόμενον προσωπικὸν ὁ Πανοσιολογιώτατος Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἀκάκιος Παπᾶς-εὐχόμενος ὅτι ὁσιος καὶ Θεοφόρος Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ὁ πρῶτος καὶ κράτιστος τῶν Μουσικοδιδασκάλων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ὑμνογράφων, φωτίσῃ καὶ ἐνισχύσῃ αὐτοὺς ὥστε τὴν καλὴν ἀρχὴν νὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ αἶσιον τέλος, καταλήξας εἰς τὸ «τὰ γὰρ καλά, κόποις κτάνει καὶ πόνοις κατορθοῦνται» καὶ οὕτως ἐπιμελεῖται πάντα ἀλωτὰ καθίστανται.

Μεθ' οὗ ἤρξατο ἡ παράδοσις τῶν μαθημάτων, ἧτις καὶ θὰ συνεχίζεται ἐπὶ τοῦ παρόντος δις τῆς ἑβδομάδος, ὡς καὶ ἐδηλώθη προηγουμένως, μετὰ προοπτικὴν ὅμως ὅπως ἀργότερον ἀυξηθῶσιν αἱ ἡμέραι τῆς παραδόσεως.

Εὐχαὶ καὶ ἐλπίδες

Ὡς ἄνθρωποι νοσταλγοῦντες τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐρημίας καὶ τὴν εὐλογίαν τῆς γαλήνης, εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἐμπνεύσῃ σύνεσιν εἰς τοὺς ἀρχόντας τῆς πατρίδος μας, ὥστε νὰ μὴ μεταβάλλουν τὸν πτωχὸν μας τόπον εἰς ἐπικίνδυνον δαυστάσιον ὑδρογονικῶν καὶ ατομικῶν δυνάμεων. Νομίζομεν, ὅτι καὶ τὰ πλέον σόνθετα καὶ ἐπικίνδυνα προβλήματα δύνανται νὰ ἐπιλυθῶσιν ἐπὶ θαυμάσιον τῆς εἰρήνης. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ καλὴ θέλησις καὶ πνεῦμα χριστιανικῆς καταπονήσεως.

Ἀδικεῖται ἐσχυρῶν

Βαθύτατα ἐπλήρωσε τὴν ἐθνικὴν φιλοτιμίαν ἡμῶν ἡ ἀρνησις τῶν λεγομένων δυτικῶν μας συμμάχων τὰ ψηφίσουν τὸ δίκαιον αἷμα τῶν σκλάβων τῆς Κύπρου, δὲ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν των. Οὕτως ἡ ἐσπερία προσθίκεται μίαν ἀνόμην σελίδα εἰς τὸ μαῦρον βιβλίον τοῦ ἀνθελληνισμοῦ τῆς, πλησίον τῆς κατὰ στροφῆς τῆς Σμύρνης, τῆς ἀποδοκιμασίας τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821, τῆς παντοειδούς ἐκμεταλλεύσεως τοῦ ἀρτιστυατοῦ ἔθνους κ.τ.λ.

Διατὶ ὅμως αὐτὰ τὰ γεγονότα νὰ μὴ τὰ προσέχωμεν ὅπως πρέπει; Δὲν ὑποδεικνύομεν τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν θεωροῦμεν ὅμως, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ παύσωμεν τὰ λεβανίσματα πρὸς τοὺς οἰκουμένους ξένους καὶ νὰ καλλιεργήσωμεν τὸν ἐθνικὸν μας πολιτισμόν.

Μνημόσυνον ἀγωνιστοῦ

Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Πάντων Βύρωνος ἐτελέσθη τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ εὐμνήστου ἀγωνιστοῦ Νικολάου Μελανίτη. Ἐλειτούργησαν τρεῖς ἱερεῖς, προσήλθε πλῆθος κόσμου καὶ ἐξεφώνησε βαρυσημαντὴν λόγον ὁ ἱερολογιώτατος διάκονος κ. Στυλίδων Ἐρημότης. Ἀς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Ἐνῶ πλησιάζουν τὰ Χριστουγεννα

Μετ' ὀλίγον θὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἐπέτειον τοῦ κοσμοσωτηρίου καὶ κοσμοχαρμονίου γεγονότος τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Ἐορτὴ ἀγάπης καὶ καλωσύνης. Ἀς ἐτοιμασθῶμεν ἀπὸ τώρα, ὥστε καὶ οἱ πτωχοὶ καὶ πονεμένοι ἀδελφοὶ μας νὰ χαροῦν ἀπὸ τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀγάπην καὶ στοργὴν μας.

Αἱ Θεομηνίαι

Τρεῖς πολύνεκροι καὶ καταστρεπτικοὶ σεισμοὶ ἐγένοντο τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας. Πολλαπλῶς εἰδοποιεῖ ὁ Θεὸς νὰ μετανοήσωμεν. Δέχεται ἡ ψυχὴ μας τὰ μηνύματα αὐτὰ τοῦ οὐρανοῦ;

Ὁ ἀνάξιος κληρικὸς

Δὲν ἐκμεταλλεύομεθα δημοσκοπικῶς τὸν εἰς βάρος τοῦ νεοημερολογίτου ἱερέως Κονρῆ δεικναιολογητὸν θόροτον. Ὡς ἄνθρωπος ἡμάρτησε. Τὸ ἥθικόν του πτωμα ἀφ' ἐνὸς μὲν μᾶς διπειθυμίζει τὴν ἀλήθειαν τοῦ Παύλου, «ὁ δοκῶν ἐστάναι βλεπέτω μὴ πέσῃ», διότι πολλὰ αἱ παρίδες τοῦ Διαβόλου καὶ ἀφ' ἐτέρου πρέπει νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκκαθαρίσεως τοῦ κλήρου ἀπὸ ἀναξίους καὶ ἀπροσέκτους κληρικούς.